

เคล็ดลับพิชิตความสำเร็จ

กรรองกาญจน์ แก้วซัง

ความสำเร็จของแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน แต่ส่วนตัวได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากครูบาอาจารย์ ว่าต้องเป้าหมายของชีวิต ซึ่งเป้าหมายที่ยึดถือ นั้น มีอยู่ 3 ระดับ คือ

1. บนดิน หมายถึง การมีอาชีพการงานที่มั่นคง สามารถเลี้ยงครอบครัวในชาตินี้ได้

2. บนฟ้า คือ ชีวิตหลังความตาย เนื่องจากเรายังไม่มีความรู้ที่ชัดเจน ดังนั้น การทำดี ละชั่ว และทำใจให้สงบบริสุทธิ์ ตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์ จะเป็นหลักประกันชีวิตและทางเดินให้กับตัวเรา

3. เหนือฟ้า หมายถึง มรรคผล นิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต ดังนั้น ทุกสิ่งที่กระทำ เป้าหมายที่ 1 และ 2 เพียงเพื่อเป้าหมายสุดท้าย

และด้วยความที่เป็น "แพทย์" หรือ "หมอ" ดังนั้นหน้าที่คือการบำบัดรักษา และฟื้นฟู รวมถึงการส่งเสริมป้องกัน ในหลายครั้งที่ประสบอุปสรรค และปัญหา จะมองว่าเราสามารถช่วยเหลือคนหรือ ชีวิตที่อยู่ตรงหน้าเราได้อย่างไร เท่าที่ทรัพยากรและข้อจำกัดที่มีอยู่ ร่วมกับความคิดที่ว่า ถ้าเราเป็นผู้รับบริการ หรือ คนไข้ เราอยากได้หมอบแบบไหนก็จะทำแบบนั้น หลายครั้งอาจไม่ถูกใจกันบ้าง แต่ก็อดทนกับอุปสรรคนั้น และช่วยเหลือใดๆ ทำเต็มที่ตราบเท่าที่ตัวเองไม่เดือดร้อนหรือรำคาญใจ อาจไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุด แต่เป็นสิ่งที่ทำได้ดีที่สุด ณ ขณะนั้น อย่างน้อยก็ในระดับที่เห็นหน้ามองไม่อายฟ้า และก้มหน้าไม่อายดิน

เรายังเป็นปุถุชนคนธรรมดา ตราบใดที่ย่อมมีความผิดพลาดขึ้นได้ ไม่มีทางแก้ไขใดดีกว่าการยอมรับตัวเอง และให้อภัยตัวเองและคนรอบข้าง และเก็บบทเรียนจากเหตุการณ์นั้นๆ เพื่อหาแนวทางแก้ไขและป้องกันไม่ให้เกิดผิดพลาดเช่นเดิมอีก

เพื่อป้องกันความผิดพลาดจากการไม่รู้ การที่แสวงหาความรู้ใหม่ หรือ ทบทวนความรู้เก่าเป็นสิ่งจำเป็น เพราะผู้ที่ไม่รู้ย่อมทำผิดพลาดได้มากกว่า และการที่จะทำอะไรต้องมีสติ ไม่ประมาท ให้คาดการณ์ล่วงหน้าถึง คำพูด การกระทำของตัวเองว่าจะเกิดอะไรขึ้นได้บ้าง

แม้แต่ตัวเรายังไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ตลอดเวลา ดังนั้น เราไม่สามารถที่จะควบคุม หรือ กำหนดสิ่งแวดล้อมภายนอกได้เลย ดังนั้น การที่มี "เพื่อน" หรือ กัลยาณมิตรที่สามารถแนะนำ ชี้แนะ ตักเตือน ให้ความรู้เป็นสิ่งจำเป็น และเราไม่มีความรู้ทุกอย่างในโลกนี้ หรือแม้แต่ชวนชวชวยอย่างไร ก็ไม่สามารถรู้หรือทำเองได้ทั้งหมด จึงต้องตราบและรู้ข้อจำกัดของตัวเอง และต้องรู้ทางว่าจะทำอย่างไร หรือปรึกษาใครต่อ และในการทำงานใดๆ ย่อมมีอุปสรรคอยู่แล้ว

ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าแยกคำตามภาษา บาลี-สันสกฤต อุป- แปลว่าการเข้าไปใกล้ และสรรค แปลว่า สรรค์ ที่แสดงว่า หากเราเจออุปสรรคแสดงว่าใกล้ถึงเป้าหมาย เมื่อเจออุปสรรคให้ทำตัวคล้าย "ลาโจง" ที่เดินตกบ่อน้ำ เมื่อมีคนเอาดินมากลบบ่อ ให้สะบัดดินนั้นจากตัว หรือ อีกนัย คือ แก้ไขปัญหาพร้อมทั้งเหยียบให้ตัวเราอยู่เหนืออุปสรรค แล้วเราจะพบทางออกของชีวิต แต่ทางเดินของชีวิตของเราทุกคนต้องเจอ คือ มีลาม เสื่อมลาม มียศเสื่อมยศ มีสรรเสริญ นิินทา และสุขกับทุกข์ควบคู่กันไป ดังนั้น ต้องดูแลหัวใจตัวเองไม่ให้หวั่นไหวกับโลกธรรม 8 เหล่านี้และเมื่อเราหาสิ่งใดได้ดีที่สุด ณ ขณะนั้นแล้วไม่ว่าผลลัพธ์ จะเป็นอย่างไรก็ต้องอุเบกขา หรือวางเฉย แต่อย่างสับสนกับเฉยชา หรือไม่ใส่ใจ เพราะนั่นคือ เราไม่ได้ทำอะไรเลย!!

สิ่งที่มีค่าที่สุดในโลกนี้ และเท่าเทียมกันทุกคนคือ "เวลา" หากแต่ละคนจะให้เวลากับสิ่งใด นั้น แตกต่างกัน ให้แบ่งเวลากับสิ่งที่ต้องทำเป็น สิ่งสำคัญ กับสิ่งที่เร่งด่วน ให้ทำสิ่งที่สำคัญและเร่งด่วนเป็นอันดับแรก สิ่งที่ไม่สำคัญและเร่งด่วนเป็นอันดับสอง ส่วนสิ่งที่ไม่สำคัญ นั้น อาจมอบให้ผู้อื่นช่วยทำ หรือยังไม่ต้องไปสนใจกับสิ่งนั้น ไว้ทำท้ายสุดเลยก็ได้ และการที่เราจะใช้เวลาให้น้อย เพื่อประสิทธิภาพของงานให้ดีขึ้น "สมาธิ" เป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้น การฝึกจิตใจให้สงบเป็นสมาธิอย่างน้อย 15 นาที ต่อวันเป็นสิ่งที่ดีควรทำ

สิ่งที่ต้องตระหนักในใจไว้เสมอว่า "อาจไม่มีวันพรุ่งนี้สำหรับเรา" หมายถึง ความตาย ไม่มีนิมิตหมายสำหรับเรา ดังนั้น จะกระทำทุกอย่างให้รู้สึกว่ แม้เราตายไป ในวันนี้หรือพรุ่งนี้ เราจะไม่มีอะไรค้างคาใจและภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

และสุดท้ายนี้ มองทุกชีวิตคือ "เพื่อนร่วมโลก" เพราะทุกชีวิตล้วน แก่ เจ็บ ตาย และมีทุกข์ใจจากการประสบสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา ทุกข์ใจจากการที่ไม่ได้สิ่งที่ปรารถนาเหมือนกัน

โดยสรุป คือ ใช้ชีวิตโดยปรับปรุงแก้ไขตัวเอง เพราะเป็นสิ่งเดียวที่เราทำได้ แม้จะยากลำบาก มีอุปสรรคแต่ไหนก็ตาม ตัวเรา ครอบครัวเราต้องมั่นคง มีเป้าหมายในการดำเนินชีวิต ใฝ่หาความรู้ มีพรหมวิหาร 4 คือ เมตตา กรุณา มุทิตา และ อุเบกขา กับตัวเองและผู้อื่น รวมทั้งการมี กัลยาณมิตร ช่วยประคับประคองในเส้นทางเดินของชีวิต ใช้เวลากับสิ่งสำคัญ และตระหนักถึงวันสุดท้ายของชีวิตที่เราไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เตรียมกายเตรียมใจให้พร้อม และมองชีวิตให้บวกเสมอ เพราะไม่ใช่ว่าโลกสวย ไม่รับรู้ความทุกข์ใดๆ แต่เป็นการยอมรับในทุกขนั้น และรู้ว่าในทุกขนั้นย่อมมีสิ่งดีๆ อยู่เสมอ จะเป็นแรงใจให้เราก้าวต่อไปได้